

Ezekon felül egy-két hónap mulva újabb pénzt szednek össze, hogy az új pártnak tartalék-alapja legyen.

— Agyon fogom vágni azt a malacot — mondta a sötétben Timár. — Négy esztendeig hiába fizettem árendát. Veres általa adta ki a földeket, valamit az a gazember is felfogott, a többi földet ő adta ki nekünk: mi csak fizettünk, a végén se pénz, se föld, se termés. Minden ráment a gazemberségére.

— No, jóéjszakát!

Kezefogtak a sötétben és szétváltak.

Elállt az eső, kiderült az ég.

BERKÓ SÁNDOR VERSEIBŐL

PIHENÉS

*Dermedten, mint az alvó szántóföldek
a puha hó alatt,
fekszem s a békés pihenés percei
szítálnak rám havat.*

*Szemem lecsukva, lázadó szívemből
kihalt a jó s a rossz,
gondolataim tíz remegő ujja
csomókat nem bogoz,*

*melyeket színes vágyaim s az élet
szőttek durván körém, —
most nem tüzelnek ifjú lázadások,
hogy tullépjek körén*

*e hálónak; szívemnek mély zugában
csend van: alig pihog, —
kifeszített, kék szárnyakkal, felettem,
a világ ellibeg ...*

*Röpke perce a végtelen időnek,
ő, drága nyugalom!
Tudom, tavasz jó s langyos sugarai
szikráznak a havon,*

*szemem felpattan, mint a föld méhében
a sok-sok csöppke mag,
a drága leplet letépi szívemről
kegyetlenül a nap,*

*a nap, mely fénylő arccal a messzeség
kékségébe mutat:
— Mögötte ezer sejtés bontja szárnyát,
arra visz az utad;*

*lehajtottfejű, szomorú parasztok
vetik a földeket;
ébredj! s felettük tüzes madarakként
keringjen éneked.*

KÉP

Mint ha egy titkos kéz a messzeségből
arany fonállal vonszolná magához
a napfényben fürdő fákat, réteket,
úgy tűnnek el a csodaszép vidékek,
füstfellegek közt, a vonatom megett.

Izmos parasztlak lendülő karokkal
hasítják ki a föld puha öléből
a nyomorúságos nap kenyeret;
Hé! kiáltok, de ujjongó hangomat
széjjeltépdesik a vonatkerekek.

Hegyek és mezők lágyan összefolynak
bennem, mint festő vásznán tarka foltok
s díszítik élénk színekkel szívemet;
a kép közepén parasztleányka áll
és a kendőjével visszainteget.

SZLOVENSZKÓI TAJKÉP

Üdvözöllek, ti hegyek, néma völgyek,
márk itt alattam színesen lebegtek
a júliusi fényben! Halk léptekkel
jöttem s félénken bontom meg a csendet,

mely ájultan hever a völgyek mélyén,
hegycsúcsokon, hullámszó búzaföldön...
Hahó! Hahó! — üdvözölnek az erdők
és elfelejtem, hogy magamat köszöntöm.

Ember sehol. A hegyek oldalában
szétszórva kicsiny parasztkunyhók állnak.
Ó, be jó lenne nyomorult sorsukat
lekiabálni innen a világnak, —

de sehol senki, a kéklő hegyekre
széltől üldözött bodros felhők szállnak;
kis tótfücska közel a dombon
és kurjongat a szétszaladó nyájnak.

A SZAKSZERVEZETEK FRANCIAORSZÁGBAN

Irta: JORDÁKY LAJOS

A francia szakszervezeti mozgalom, melynek keletkezése a francia szindikalizmus közel nyolc évtizedes multjába nyulik vissza s döntő erejét a franciaországi munkáspártok történetében 1934-ben bekövetkezett fordulatnak, az egységfrontnak köszönheti, ma már a történetírás problémája. A minap írta meg *Leon Jouhaux*, a franciaországi szakszervezeti szövetség főtitkára, *Általános Munkás Szövetség* címen¹ a szindikalizmus kialakulását, a mai franciaországi közéletben elfoglalt helyzetét és a gazdasági válság megszüntetésére irányuló munkatervét. Az új hatalommá nőtt franciaországi szindikalizmus ezzel az elemző és bíráló társadalomtudományi érdeklődés előterébe került.

A szakszervezeti mozgalom kialakulása Franciaországban tulajdon-